



# új város

XXVII. évfolyam  
11. szám  
2015. november  
[www.ujvaros.eu](http://www.ujvaros.eu)  
Ára: 480 Ft



Migránskérdés:  
A számtalan egymásnak  
feszülő érv ellenére  
közösén keressük a választ


ÚTON VANNAK,  
ÚTON VAGYUNK


 Amerikai Egyesült Államok: **Living City**  
www.livingcitymagazine.com

 Argentína: **Ciudad nueva**  
www.ciudadnueva.ar


 Belgium: **Nieuwe Stad**  
nieuwe.stad@pi.be


 Brazília: **Cidade Nova**  
www.cidadenova.org.br

 Bulgária: **Nov Svjat**  
fokbulgaria@gmail.com


 Cseh Köztársaság: **Nove mesto**  
novmesto@volny.cz


 Dánia: **Ny Stad**  
www.focolare.dk


 Franciaország: **Nouvelle Cité**  
www.nouvellecite.fr


 Fülöp-szigetek: **New City**  
ncmanila@skynet.net

 Hollandia: **Nieuwe Stad**  
www.focolare.nl

 Horvátország: **Novi Svijet**  
novisvijet@novisvijet.net

 India: **Living city**  
indiaczf@bom5.vsnl.net.in


 Japán: **Uno**  
focolareuno@gmail.com


 Kanada: **Nouvelle Cité**  
nouvellecite@focolare.ca


 Katalónia: **Ciutat nova**  
www.ciutatnova.org


 Kenya: **Africa New City-Nouvelle Cité**  
newcityafrica@mbambu.com


 Kína: **San Sing**


 Kolumbia: **Ciudad Nueva**  
www.ciudadnueva.com.co

 Korea: **Kumul**  
kumul@focolare.or.kr


 Lengyelország: **Nowe miasto**  
focfemwarszawa@rubikon.pl


 Libanon: **Al-madina al-dzsadida**  
Cifenouvelle@terra.net.lb


 Litvánia: **Naujasis Miestas**  
info@focolare.lt


 Mexikó: **Ciudad Nueva**  
ciudadnueva@focolaremex.org


 Nagy-Britannia: **New City**  
www.newcity.co.uk

 Németország: **Neue Stadt**  
www.neuestadt.com


 Pakisztán: **Hayat**  
rosam@comsats.net.pk


 Portugália: **Cidade Nova**  
www.cidadenova.org


 Románia: **Oraş Nou**  
edituraorasnou@yahoo.it


 Spanyolország: **Ciudad Nueva**  
www.ciudadnueva.com


 Svédország: **Enad Värld**

 Szerbia: **Novi Svet**  
novisvet@kc.org.rs

 Szlovákia: **Nové Mesto**  
novemesto@nexta.sk

 Szlovénia: **Novi svet**  
www.novisvet.si

 Uruguay: **Ciudad Nueva**  
www.ciudadnueva.focolare.org.uy

 Venezuela: **Ciudad nueva**  
ciudadnueva@etheron.net

# Tartalom

## Mozaik

- 4 **Emberközömben**  
Körmendy Imre
- A színódus előszobája**  
Összeállította: Prokopp Katalin

## Interjú

- 6 **Orvos a pályán**  
Giovanni Bettini

## Nézőpont

- 8 **Cinzia Panero**  
Antal Gergely  
Sudár Balázs

## Fókuszban

- 10 **Úton vannak, úton vagyunk**  
Simkó Zsófia

## Lelkiség

- 14 **A teremtett világ hivatása**  
Chiara Lubich
- 16 **Az élet igéje - november**  
Fabio Ciardi

## Színes riport

- 18 **Nemzetközi csapatmunka**  
Prokopp Katalin

## Megkérdeztük

- 20 **Nem szavakkal**  
Mórász Tamás és Éva
- Keresni a fényben**  
Francesco Châtel

## Aktuális

- 22 **Csodás tettek**  
Ferenc pápa

## Társadalom

- 24 **Atomenergia pro és kontra**  
Szép Dávid

## Velünk történt

- 26 **Egyenruhások között**  
R. M.

## Mese

- 28 **Mi teszi könnyűvé a zsákot?**  
Lauretta Perassi

## Kultúra

- 30 **Határokon át**  
Cinzia Panero
- 31 **Okos kavics**  
Vittorio Sedini





# A VESZÍTÉS ISKOLÁJÁBAN

**N**éhány éve egy 7. hónapban levő várandós ismerősömnek az orvosok megmondták, 15% esélye van arra, hogy kisbabája élve jöjjön világra.

A közlést nagyon keménynek tartottam az orvosok részéről, ezért méginkább elcsodálkoztam a hölgy reakcióján, aki egyrészt mindent megtett, hogy megmentse a kicsit, másrészt tudatosan készült arra – például ilyen témájú olvasmányokkal –, hogy idejekorán visszaadja Annak, akitől kapták. A baba aztán egészségesen megszületett.

Mire az Olvasó kezében tartja a lapot, már átéljük mindenszentek és halottak napját. Modern nyugati kultúránkban kevés, túl kevés időt szentelünk annak, hogy odafigyeljünk az elmúlás tényére, valóságára. Sokan súlyosan beteg közeli barátait, ismerőseiket sem látogatják meg a kórházban, és a temetésükre sem mennek el, csakhogy ne kelljen felidézni elvesztett szeretteik emlékét, és ne kelljen saját halálukba se belegondolniuk.

Teljesen érthető ez az érzés, hisz kapcsolataink éltetnek, és mindahányszor eltávozik az élők sorából egy-egy hozzánk közel álló személy, önmagunkból veszítünk el valamit.

Mégis, talán érdemes a testi-lelki valónk mélyére hatolni és megkérdezni önmagunktól, hogyan tudjuk tudatosan elkerülni a téma ösztönös kiiktatását vagy idősebb korunkra odázását. Ennek átgondolásához fényt adhat Chiara Lubich írása, az ember halhatatlanságáról, amelyet az eukarisztikus Jézus által nyerhet el.

Ezen túl mindennapjaink egészséges, pozitív megéléséhez is szükségünk van arra, hogy szembenézzünk a halállal. Hányszor érezzük magunkat frusztrálnak korlátaink, behatárolt lehetőségeink miatt. Hisz ahhoz, hogy egy programra, munkára, kapcsolatra igent mondjunk, számtalan másakra kell nemet mondanunk. Olykor objektíven negatív dolgokról van szó, máskor semlegesekről, sőt, legtöbbször jobbnál jobbakról.



Pixabay

**November eleje jó alkalom, hogy évről évre elgondolkodjunk rajta, mit is jelent számunkra szeretteink halála, és hogy mi életünk célja, miértje.**

De gondoljunk csak bele: a legnagyobb ajándék, amit Istentől kaptam, az a szabadság, ami miatt dönthetek valami mellett, és így a cselekedetem nyomán új élet születhet. Így tettek sokan, sok helyen, sokféleképpen: így tett az a fokolarinó is, aki vállalta annak a kockázatát, hogy kapocs lesz a Vatikán és a csend egyháza között. Így tettek a fiatalok is, akik nem engedtek a szélsőséges hangvétel kísértésének, és párbeszédet kezdtek egymással a migránskérdés kapcsán. Így tesznek családok is a hétköznapjaikban, akikkel zajlott és akikről szólt a Családok VIII. Világtalálkozója. Az ő példájukkal is felvértezve, a személyes és közösségi reflexió során talán egy újabb lépést tudunk megtenni az Élet felé. ■



## SZROGH GYÖRGY

1915 – 1999

A Műszaki Egyetem Építészmérnöki karának elvégzése után (1938) Hidasi Lajos magán tervezőirodájában dolgozott.

1945-től 1965-ig számtalan lakó- és középületet tervezett a Középület Tervező Iroda (KÖZTI) munkatársaként. Legtöbb alkotását szerkezeti megfontolásokon alapuló ötletes és nemes formálás jellemezte. Egyik legismertebb alkotása a Budapest körszálló. 1966–67 között – UNESCO-ösztöndíjasként – Angliában, USA-ban és Mexikóban járt. 1966-tól a budapesti Iparművészeti Főiskola tanára, 1986-ig irányította az Építészeti Tanszék munkáját.

Kitüntetései:

Ybl Miklós-díj (1953 és 1967)

Állami Díj II. fokozat (1970)

A Magyar Köztársasági Érdemrend középkeresztje (1994)

## Emberközelen

Személyes élmények a száz éve született Szrogh György állami díjas magyar építőművész, egyetemi tanárral.

„A nyolcvanas évek elején vettük meg Budapesten, a Szépvölgyi úton azt a lakást, mely az első női fokolárnak adott otthont. A szomszédokkal való kapcsolat lassan és óvatosan indult, hiszen a szocializmus alatt az egyházi kisközösségek élete tiltott volt. Sok apró szeretet-tett, személyes gesztusok, a lakásfelújítás kapcsán megélt lehetőségek, a ház rendjének megőrzése, és főleg az évek alatt a lakógyűléseken tanúsított örök békéltető magatartásunk vezetett oda, hogy többen bizalmukba fogadtak.

Így tudtuk meg, hogy Szrogh úr – aki mindig csendben surrant fel a 4. emeletre, hogy inkább senkivel se találkozzon – otthonában ápolja rákos feleségét, aki aztán rövidesen meghalt. Nem tudtuk, hogy Szrogh urat hogyan szeressük, immár magányában, így egy nap kitaláltuk, meghívjuk őt magunkhoz, hogy tartson egy diavetítéses előadást mexikói útjáról. Igent mondott, mi pedig nagy izgalommal készültünk. Még ma is emlékszem a jelenetre, amikor becsöngetett, majd kicsit zavartan megállt az ajtóban, egyik kezében virág, a másikban kis könyv, és valahogy így fogalmazott: »Úgy vagyok itt, mint Mária bohóca« – utalt Anatole France *Miasszonyunk bohóca* c. novellájára. Ez a bohóc,



wikipedia.org (2)

mivel nem tudott imádkozni, a templomban odament a Mária-oltárhoz, és elkezdett cigánykereket hányni. Mi csak döbbenetben álltunk, megsejtve a szavak mögött mélységes mondanivalóját. Az este gyönyörű volt. Szrogh úr talán a házban eltöltött közös évek tapasztalatát szerette volna összegezni ebben a látogatásban. Szrogh György, sokaknak Gyurka bácsi, már a lakás megvásárlásában is – tudtán kívül – segített nekünk, hisz az ő otlokása jelentette a garanciát, hogy a bauxitbetonos ház nem veszélyes, jól megépített” – emlékezik vissza az egyik fokolarina.

Négyen laktak ott, egy gépészmérnök, egy ápolónő, egy általános iskolai magyar-orosz és egy matematika-fizika szakos tanár. Különböző területeiről az országnak, mind egyszerű családi háttérrel. Hétköznapi bútorokkal rendezték be otthonukat, egyik darab sem volt különleges,



wikiupedia.org / R. J. Lenó

**A művész egyik legismertebb alkotása, a Budapest körszálló. Balra emléktábla a Szépvölgyi út 1/C épületen.**

inkább szokványos típusúak, azok sem a legújabbak.

Az egyik szomszéd a látogatás további részleteit is elmondta:

„A világlátott, sokat alkotott mester végignézte a szegényes lakást, majd a lányok meglepetésére és nagy örömeire meghatottan azt mondta: »Úgy érzem magam, mint egy kápolnában.«

Az építész minden bizonnyal nem tudta, nem is tudhatta, hogy ennél nagyobb dicséretet aligha mondhatott volna az első magyarországi női fokolár tagjainak, hisz együttélésük célja, egyetlen értelme az volt, hogy kölcsönös szeretetük által Jézust maguk között tartsák. Erre a berendezésből, a képekből semmi sem utalt, mert sem egy szentkép, sem egy feszület nem volt látható, hiszen a szocialista társadalomban éltek, s ráadásul az volt a céljuk, hogy mindenki – más felekezetű, más vallású, nem vallásos meggyőződésű ember is – otthon érezze magát náluk. Ami a szépre érzékeny, szakértő szemet »vezethette«, az a közösen kigondolt berendezés volt, s a lakók között lévő, érezhető kapcsolat, harmónia.” ■

## A szinódus előszobája

**S**zeptember 22. és 27. között tartották Philadelphiában a Családok VIII. Világtalálkozóját. A kongresszuson és találkozón Bíró László püspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia családreferense is részt vett. A Magyar Kurírnak adott interjújában visszatekintett a világtalálkozók eddigi történetére, prioritásaira. 1990 és 2008 között a keresztény ember társadalmi-politikai felelősségéről volt szó. 2008 és 2012 között inkább arra figyeltek, hogy a statisztikák hogyan támasztják alá az egyház tanítását a családról.

A mostani világtalálkozó lényegét Vincenzo Paglia olasz érsek, a Család Pápai Tanácsa jelenlegi elnöke úgy fogalmazta meg, hogy ez a szinódus megnyitó szakasza. És ha ez így van, akkor nagyon érdekes a kongresszus üzenete: világosan és bátran szóljunk az élet, a házasság és a család védelméről.

Az egyik fő üzenet az volt, hogy az embert ne büszkeséggel, hanem felelősséggel töltsse el a tudat, hogy Isten képmására teremtett.

Isten képmásának lenni méltóságot jelent, és ugyanakkor küldetést is. Érdekes előadás hangzott el arról, hogy a család világosság a sötétségben. Jelképes cselekedet a Bibliában, hogy Isten előbb alkotja meg a világosságot, vagyis a fényt az ember számára, hogy tudjon tájékozódni, majd megteremti az embert, mint személyt, aki ha feladja emberi voltát, sötétséget áraszt.

Az egyik előadó arról beszélt, hogy a nemiség nem sztereotípa, hanem archetípus. A sztereotípiákat lehet cserélgetni, mint sok minden mást is, de az archetípust, az ösképet nem: az adott. Ha mégis meg akarjuk változtatni, akkor az ember önmagával száll szembe. A Fülöp-szigetekről Tagle bíboros, Manila érseke úgy fogalmazott, hogy „a család a sebzett szívet hordozunk, és leginkább a család képes meggyógyítani ezeket.” ■

**Forrás: Magyar Kurír**

*A 23. oldalon részletet közlünk Ferenc pápa beszédéből.*



Magyar Kurír



# Orvos a pályán

Interjú dr. Costával, aki több mint 30 éven át volt a motorversenyzők őrangyala.

**A** fiatalsága, az édesapja: Checco, az egyetemi tanulmányok, a hippokratészi eskü. A győtrelem, a vágy, hogy lábra állíthassa a bajnokokat minden esés után, a nosztalgia. Dr. Costa nyugdíjba vonult, de az érzelmekkel teli emlékek megmaradnak. „Nyughatatlan orvos, hivatása a bolognai Rizzoli Intézetben született.

Az egyetemen találkozott az orvoslással és azokkal az elvekkel, amelyekhez az eskü értelmében egy orvosnak mindig hűségeseznek kell maradnia: az egészség elővigyázatos védelme. Claudio ezzel szemben ahelyett, hogy szépen betakargatta volna azokat, akik a sebek begyógyulására vártak, hamar abban a helyzetben találta magát, hogy épp ő emelte

le a takarót a fiatal versenyzőkről, hogy visszaülhessenek a motorke-rekparra, nem törődve a lázzal, egy töréssel, vagy egy aktív fertőzéssel. Mindezt azért, hogy megadja a pilótáknak a lehetőséget, hogy újra az álmaik nyomába eredhessenek és tovább írják a csodálatos történeteket.”

Ezekkel a szavakkal mesél dr. Costa saját magáról. Imolában született, 74 évvel ezelőtt. Az általános orvosi diploma után három területen szakvizsgázik: ortopédia–traumatológia, fizioterápia és sportorvoslás. Édesapja Francesco, akit mindenki Checconak hívott, az *Enzo e Dino Ferrari* autópálya alapítója, mely Imola mellett, az Ásványvizek Parkja körül épült. A motor tehát családi szenvedély.

„Mielőtt folytatnánk az interjút, engedjenek meg egy kitérőt. Engedjék meg, hogy bocsánatot kérjek az összes megszegett esküért, amelyet a hatalmas görög orvosnak, az általam nagyon szeretett Hippokratésznek tettem. Igazán remélem, hogy együtt érző mosollyal megbocsát nekem. Talán ez a belső nyugtalanság az ár, amit meg kell fizetnem – teszi hozzá. Most, hogy nyugdíjas vagyok, és nem mozgok már a pályán, két fantasztikus érzélem ostromol: a nosztalgia és a melankólia, ezeknek pedig van két elviselhetetlen kistestvére: a szomorúság és a kín.”

A lámpa 1957. április 22-én váltott zöldre az ifjú Claudio előtt. Imolában épp az aranykupa negyedik fordulója folyt. „Aznap elszőktem édesapám mellől, aki megtiltotta, hogy nagyon közelről figyeljem a versenyt. Meggyőztem a biztonsági őr, hogy nyissa ki nekem a rácsos kaput az Ásványvizek Parkjának kanyarjaihoz közel, és elbújtam egy fenyőfának támasztott szalmabála mögött. Néhány kör után Geoffry Duke elesett és eltörte a kulcscontját. Én ösztönösen kiszaladtam a pályára, biztonságba helyeztem a pilótát, majd felvettem a földről a motort. Édesapám másnap a bolognai Resto del Carlino újságból tudta meg, hogy mit tettem. Legalább egy dicsőretré számítottam, ehelyett egy alapos szidást kaptam. Egy pillanattal később azonban – ez egy olyan pillanat volt, amit csak az igazán jó szülők értenek meg – megtörtént a csoda. Apám átölelt, a szemembe nézett és ezt mondta: »Emlékezz erre a napra, mert egész életedben ezt fogod csinálni.«”

Íme, dr. Costa hivatásának születése. A pálya menti elsősegély-állomásnál, a legalapvetőbb eszközökkel elvégzett első szolgálatok után sok motorversenyzőtől kapott mély elismerést. „1976-ban Mugellóban a 250-es



Fotó: CN (2)

**Claudio Costa, amint átöleli Valentino Rossit a 2006-os gyorsaságimotoros nagydíjon. Szemben: Costa 1957-ben biztonságba helyezi Geoffrey Duke-ot az imolai pályán.**

versenyen, egy baleset következtében meghalt Otello Buscherini. Minden újraélesztési kísérlet hiábavalónak bizonyult. Ebben a pillanatban, az érzelmek kavalkádjában megértettem, hogy mindent el kell hagynom és az életemet véglegesen a Clinica Mobile-nek, a motorversenyzők klinikájának kell szentelnem.” 1977. május 1-jén dr. Costa újra a pályán van, ezúttal Franco Uncinit kellett újraélesztenie. Uncini felépül, és 82-ben megnyeri a világbajnokságot. Ez a Clinica Mobile első nagy eredménye. „Amikor egy pilóta a szemedbe néz és ezt mondja: »Versenyezni szeretnék«, a viszontagságok ellenére, nos... ilyenkor egy igazi varázslat történik. Két szó, amely ellenállhatatlan érzelmi többlettel bír. Az értelem eltűnik, és az orvos, megrendülve, így válaszol: Próbáljuk meg. »Versenyezni szeretnék – Próbáljuk meg«, úgy érzem, ez az üzenet az egész emberiségnek szól. Amikor minden összedől, azt hiszem,

pontosan ez az érzélem emel fel, és biztat arra, hogy térj vissza a pályára. A Clinica Mobile így oltárrá vált, ahol a pilóta, a hős, ezt a varázslatos csodát ünnepli: van valami, ami letör, de mégis megtalálom magamban az erőt, hogy túllépjek az akadályokon, belevessem magam a kihívásba, és még jobban is csináljam, mint ahogy előtte csináltam volna. Az élet, ha így éljük, egy hatalmas meglepetés lesz. A nehézségek legyőzhetővé válnak, a tragédiák ártalmatlanná, hiszen a tragédia gyakran, amikor ezzel a varázsszal találkozunk, a sebeket bizonyos módon ajándékká változtatja.”

„Emlékszem, amikor Capirossi három helyen eltörte a kezét a hollandiai nagydíj délelőttjén. Sírva érkeztem a helyszínre, mert tudtam, hogy mennyire akart versenyezni. Felkészíttem őt az orvosi bizottság vizsgálatára. Az ő engedélyük kellett, hogy részt vehessen a versenyen. Azt mondtam Lorisnak, hogy minden egyes elrontott manőverre egy mosollyal válaszoljon, egy gyermek mosolyával, aki a szülők beleegyezését várja, hogy visszatérhessen játszani. Jól sikerült a vizsgálat, és később együtt léptünk fel sírva a dobogó lépcsőire.” ■

**Forrás: CN  
Fordította: Kovács Bertalan**

## MIGRÁCIÓ

Reményt látni  
és láttatni

Cinzia Panero

Néhány nappal azelőtt, hogy megépült a kerítés utolsó szakasza, ott voltam Röszkénél, hogy teát és kávékat osszak, de azért is, hogy néhány filmfelvételt készítsék egy ausztriai riportműsorhoz. Magamban hordoztam a feszültséget, amit a sajtó, a sok „negatív” kép, a helyzet drámaisága és a nyugati média magyar kríziskezelésre adott kemény reakciója váltott ki belőlem az utóbbi hetekben.

Őszintén szólva nagyon nehéz volt az első félóra, mikor bekapcsoltam a kamerát, és elkezdtem az objektíven át nézni a világot. Csak tragédiát láttam, elítélést, abszurditást, piszkot, rossz ügyvitelt. A szemem gyorsan vándorolt egyik szituációról a másikra, és csak azt kapta el, amit az összes többi hírközlő is látott és láttatott már előttem. És megértettem őket...

Épp odaértem a határvonalhoz. Négy magyar katonát állt öt puskával a vállán az átjárónál, ahol a migránsok folyamatosan csak jöttek és jöttek át, de a katonák a kisujjukat sem mozdították, sőt, szemmel láthatólag unatkoztak.

Közben külföldi újságírók köröztek, és egyikük, hogy egy megfelelő képet készíthessen, megkérte a katonákat, álljanak határőri pózba a szögesdrót elé, a fegyvereiket premier plánba tartva. Nehezemre esett, hogy egy ilyen manipulált kép készítését szó nélkül tűrjem.

Egy idő után megálltam, és minden lelkierőmet összeszedtem, hogy túllépjek azon, amit a saját szememmel látok, és arra összpontosítsak, amit közvetíteni akarok a felvételeimmel. Azért sem volt ez könnyű, mert érzelmileg teljesen felkavartak a látottak. Elindult bennem egy folyamat: megpróbáltam túllátni azon, amit a szemem mutatott. Kezdetben semmit sem találtam, ami szépséget, reményt, szolidaritást tükrözött volna, de lassan-lassan éreztem, hogy a kamera szelídebben közelít egy-egy látványhoz, más értelmet és jelentést keres, figyel az embereket és a helyzeteket.

Így született meg többek között ez a beállítás. ■

## KULTÚRA

Egy tálból  
kanalazunk

Antal Gergely

Sokszor hallom, hogy a szomszédjaink így, szomszédjaink úgy, a szlovákok így mások, a magyarok meg amúgy. Mintha a volt keleti blokk valóban egy lakótelep lenne, ahol nem ismerjük a hozzánk legközelebb lakót, sem a második, harmadik fokú családtagokat, elidegenedtünk. Februárban, épp egy kelet-európai ifjúsági kongresszusra készültem, mikor kezembe került egy szakácskönyv, *Nemzetiségek konyhája* címmel. Arra lettem figyelmes, mennyire hasonlítanak egymásra tulajdonképpen ezek a kelet-európai népek. A hazánkban élő bolgár, cigány, görög, horvát, lengyel, német, örmény, román, ruszin, szerb, szlovák, szlovén és ukrán nemzetiségek ételeiből készült válogatást lapozgatva vált világossá, hogy tulajdonképpen a húsok, sütemények, levesek, főzési és rántási technikák, de még a kötelező alapanyagok is visszaköszönnek a mezei magyar konyhában, gyakorlatilag Európának ezen a felén, változtatásokkal persze, de ugyanazt esszük már mióta! Sláger a tejföl, a káposzta, a töltött ételek, rétesfélék, és még sorolhatnánk. Milyen egyszerű az egész, nem? Ha meghívnanék egymást vendégségbe a kis lakótelepi lakásba, és minden nép hozna valami „sajátot” a leveshez, főételhez, desszerthez, igazi közös kelet-európai ebédből lakmározhatnánk! Az étkezősasztaltól távolodva eljutunk az asztalnál ülőkig, akik külsőre is sokszor emlékeztetnek egymásra, hagyományos ruházatukon fölfedezhetők az azonos motívumok, minták, öltések. Régi bútorokat ugyanaz a francia polgári szalon ihlette, a szocreál berendezést ugyanúgy az IKEA-ból igyekeznek modernizálni. Táncaikban, énekeikben, szokásaikban is olyanok, mint egy nagy, terebélyes család, ahol a nyelv nem feltétlenül ugyanaz, mégis ott egy közös örökség az ősök szövevényes fájáról. És a rokonsági fokok is egyre szűkülnek körülöttnk: európai, keleti, közép, Kárpát-medencei, és végül itt maradunk szlovákok és magyarok, és látszólag elválaszt minket a határ. Valójában viszont mindannyian, a Duna mellől a Volgáig is talán kis túlzással egy tálból kanalazunk, és egy torokból éneklünk. ■



# Tönkrement? Vedd meg újra!

Sudár Balázs

**Mennyi ideig tartós egy tartós árucikk? És emberi kapcsolatot? Lehet összefüggés?**

Múlt héten végleg megadta magát egy kollégám telefonja. Alapvetően nem lenne nagy hír, de öt év alatt annyira hozzánőtt, hogy komolyan szomorú volt tőle, mi pedig már azon viccelődtünk, hogy mikor lesz a temetés. Ez is jelzi, mennyire szerethető egy jó minőségű termék.

De manapság nem ez az általános. Az élettartam, amit legtöbbször hallok, az – a legnagyobb márkáknál is – egy év, legfeljebb másfél, aztán minden készülék tönkremegy. Na, de hát akkor már van hárommal újabb modell! Hát vedd meg azt! Ja, hogy most évente adsz ki ugyanannyi pénzt ugyanarra a termékre, amennyit korábban ötévente? De azt még nem úgy hívták! És itt most nem csak a telefonkészülékekről beszélünk. Ruházat, számítógép alkatrészek, konyhai berendezések, de azon se tudom hányan gondolkodtak el, hogy az okostelefonok, tabletek egyik leggyakoribb operációs rendszere, az Android például miért nem frissíthető, holott ez alap évtizedek óta? A lényeg itt is: Vedd meg újra!

Annyira belénk rögzült ez a mentalitás, hogy az emberi kapcsolatainkba, párkapcsolatainkba is ezt visszük át. Nem ölünk beléjük túl sok energiát, hamarosan úgyis elköltözünk, máshol fogunk dolgozni, másokkal fogunk összeférni. Arra az időre elég, ha a másik összetöri magát. Innen már csak egy lépés a próbaházasság, a válás, vagy akár gyerekkorban az összes „öribari”, akikkel pár hónap múlva már nem is beszél az ember.

A gond ráadásul az, hogy aki nem ilyen, az is rengeteg ilyen ismerőssel kerül össze. Felhívja őket, vacsorát főz nekik, elviszi az autójával, ha már úgyis egy irányba mennek, aztán fordítva marad a „De régen nem beszélünk!”, a „Csak öt percem van összefutni. Meki?” meg a „Majd otthon találkozunk”. Ebben aztán annyira bele lehet fásulni, hogy az ember az élő, régi kapcsolatainál is egyre lazábban veszi a saját részét, egyre jobban leszűkítve az ismerősi és baráti körét, míg végül egyedül találja magát. És a szándék még csak nem is ez volt. ■



Cinza Pinero



Pixabay

**Kép a szolidaritás szemszögéből készült videóból.**

**A volt keleti blokk országainak ételei hasonlóak.**

**A fogyasztói mentalitás kapcsolatainkba is beszűrődik.**



Pixabay

# ÚTON VANNAK, ÚTON VAGYUNK



## A társadalmi felelősségvállalás margójára. Megmenekültünk?

„Különösen azt jegyezd meg, hogy nem lehetsz bírója senkinek. Mert e földön senki se lehet bírója egy bűnösnek, amíg a bíró maga rá nem ébred, hogy ő is pontosan ugyanolyan bűnös, mint az előtte álló, és hogy talán elsősorban ő a felelős az előtte álló büntetettéért. Csakis akkor lehet bíró, ha erre ráésmél.”

(Dosztojevszkij:  
A Karamazov testvérek)

**T**alán nem is illik ide ez a Dosztojevszkij-gondolat. Hiszen nem keresek hibásokat, és még véletlenül sem akarok bűnösökről beszélni. De annyiban mégis csak erről van szó, hogy az egész menekült-kérdéshez – szerintem – nagyon nagy alázattal kell közelítenünk, tudva azt, hogy együnkünk sem rendelkezik *az igazsággal*. Én sem. Ezért kezdek bele immáron

vagy ötödször-hatodszor ebbe a cikkbe. Mert „kényes téma”. Nálamnál sokkal szakavatottabbak is nyilatkoztak már, és a laikus írás is annyi, mint a tenger. Ráadásul azt érzem, hogy egyszerre minden felszólalónak igaza van, és ugyanakkor, hogy senkinek sincs. Nekem sem lesz.

Mit tudnék hát én, illetőleg mi, mint Új Város hozzátenni a kérdéskörhöz? Egyáltalán: kell-e még erről írni? Mintha csillapodnának a kedélyek nemzetközi vizeken, nem erről szól már a sajtó minden egyes hasábjában, mintha konszolidálna az emberáramlat keletről, és a Keleti pályaudvart sem lepik el a mindenféle népek. Ez egyszerre nyugtatja a belülről mardosó lelkiismereti sürgetést, hogy „most már aztán tenni kell valamit”, és ezzel párhuzamosan annak a lehetőségét is, hogy nekünk, egyszerű közembereknek is legyen alkalmunk konkrét tettekkel beavatkoznunk az ország, talán Európa,

és egyidejűleg annak a többezer embernek a személyes történetébe. Akkor most *megmenekültünk*? Azért írok, mert a probléma nem szűnt meg, csak pillanatnyilag kevesebbet hallunk róla. A Keleti részben Fótra települt. Nagyobb részben pedig nyugatra, de a menekültek áhított jobb sorsa ott is óriás sátrak konvektorai mellett kucorog várakozva. A határokon továbbra is öt-hatezren lépnek át naponta. Hegyeshalomnál már nem lehet önkénteskedni, a civilek várják, merre mozdul a horvát határon húzódó kerítés lezárása után az emberáradat. Ahhoz képest, hogy a szerb határzár esetén mekkora hajcihő volt, erről most – érdekes módon – nagy a csend. Miért? Akkor mi, magyarok menekültrugdosók vagyunk – mint a nyugati sajtó ábrázolásában –, vagy olyanok, akik wifit, telefontöltő állomást, „házimozit”, ételt, ruhát, takarót, és sok esetben jókedvet,

kedvességet adnak a legkisebbeknek?  
A rendőr segíteni akart a családnak az eső és a rossz idő elől egy jobb helyre kerülni, vagy bántani és fenyegetni kezdte őket? Ki tudja?...

Közben – valószínűleg a hazai menekültpolitika és a nyugati negatív sajtóvisszhang eredményeképp – a turizmusban már érezhető a visszaesés, ami a gazdaságot nyilván kedvezőtlenül érinti, vagyis áttételesen mindannyiunkat – hogy más hosszútávú, „átlagember” számára nem várható hatást ne említsek. Megmenekültünk?

Az országban, de a többi nép körében is, sőt, egyházi berkekben is nagy a megosztottság, és az egységes válasz, hogy hogyan is lépünk fel, még mindig várat magára. Ebben a bizonytalan helyzetben, amikor személyesen is tapasztaljuk a széthúzást a munkahe-lyünkön, utazva a buszon, de akár a családjainkban, közösségeinkben is, kell a fogódzó.

Chiara Lubich arra biztatott, hogy legyünk világra nyitott emberek! Ez nem azt jelenti, hogy – jelen esetben – a szó szoros értelmében nyisunk, vagyis engedjünk mindenkit át a határokon kontroll nélkül,

de igenis jelenti azt, hogy egymás felé, ember az ember felé legyünk nyitottsággal. Tudjuk meghallgatni azt, akinek más a véleménye, és keressük együtt a megoldást. Vagyis: legyünk párbeszédben! Erre tettünk kísérletet a Fokoláre Mozgalom fiataljaival. Nézőpontjaik különbsége, a számtalan felvetett, jogosabbnál jogosabb, egymásnak feszülő érv ellenére megmaradtak a közös válasz keresésében: párbeszédbe elegyedtek. Arra hívjuk a kedves olvasót, hogy csatlakozzon hozzánk, gondolkodjunk együtt! Mindannyiunknak csak az igazság részletei adtak, *homályosan látunk*. De ki tudja, mi történik, ha a részeket egymáshoz illesztjük.

---

**Sz. I.:** „Elég sokunkat foglalkoztatnak a határ menti történések, melyek egyre aggasztóbbak. Pár levél és kezdeményezés formájában látom, hogy reagálunk az eseményekre, de azt is tudom, hogy megoszt minket az, ami körülöttünk folyik. Először történik velem olyan, hogy amit a



© Depositphotos.com / Işvan Csak

– főleg külföldi – fokoláros fiatalok nagy része mosolyogva támogat, tudniillik, hogy nyissuk meg a határainkat, én nagyon ellenzem. Ha 1456. júliusában éltünk volna, és előjött volna ez a kérdés, hogy megnyissuk vagy megvédjük a határainkat, akkor is pennához kaptam volna, hogy megkérdézzem: ti hogy álltok ehhez a kérdéshez. Én most úgy látom: a határzár nem biztos, hogy azért van, hogy kirekesszünk embereket, hanem azért, hogy megvédjük a »keresztény« Európát.”

**J. A.:** „Az első és legfontosabb a személyes és a politikai szint szétválasztása! Az első arról szól, hogy neked, mint személynek mit kellene tenned a kérdésben, a másik pedig, hogy mint politikai egységnek, az államnak mit, hogyan kellene csinálnia, és ez a kettő elég gyakran összemosódik. Az elsőhöz tartozik, hogy neked, mint keresztény embernek, felelősség van a melletted álló embertársad, felebarátod irányába, tehát ha elmész mellette az utcán, és látod hogy fázik vagy éhes, akkor helyes irányába az irgalmasság cselekedeteivel élned,



Fotó: CN (2)

akármilyen bőrszínű, kultúrájú vagy vallású. Úgy láttam, hogy a külföldi fiatalok által indítványozott programok és jelszavak mind erre irányulnak. Az »open your borders« jelszó nem a politikai határok megnyitására vonatkozik, hanem a saját határaid megnyitására: lépj túl önmagadon, lépj a felebarátod felé!

Arról, hogy magasabb szinten, politikailag mit helyes tenni, arról az a véleményem, hogy *nem tudom*. Nem én vezetem ezt az országot, nem hozzám futnak be a rendőrség, határőrség, titkosszolgálatok jelentései: én mint magánember, nem ítélem meg, milyen kerítés és menekültekérelmi eljárás a helyes, és mindenkit bíztatnék is arra, hogy visszafogottan nyilatkozzon erről a kérdésről. Ez a nagy mértékű bevándorlás ugyanakkor szerintem nem kizárólag olyan probléma, amellyel szemben a keresztény világnak teljes elzárkózással kell reagálnia, sőt: lehet, hogy ez egy lehetőség számunkra, hogy olyan emberekhez is elvigyük az evangélium örömhírét, akik amúgy sosem találkoztak volna velem!”

**S. M.:** „Bár nagyon igyekszem, lássuk be, elég langyos keresztény vagyok. Ezek az emberek olyan valláshoz tartoznak, ami a vallási fanatizmust igencsak előnyben részesíti. Napi ötször imádkoznak! Aki napi ötször imádkozik, attól kérdezem, hogyan csinálja, mert tanulni szeretnék tőle! A muzulmánoktól is, de én keresztény szeretnék maradni.”

**M. M.:** „Észrevettem, hogy a fiataloknak Nyugat-Európában nincsenek gyökerei. A kereszténység számukra elavult, az ateizmus üressé vált, így nyitottá váltak új lehetőségekre. Még ha nem is az a bevándorlók célja, muzulmánként egy olyan életmódot mutatnak, amit mi, keresztények talán elbuktunk átadni, és ami vonzó lehet azok számára, akik ezt az úrt érzik. Azt gondolom, mást nem tudunk tenni, mint példát mutatni. És persze bízni Istenben, aki mindezt irányítja, terelgeti és átlátja.”

**K. B.:** „Nagyon tetszik, amit a politikai és a személyes dimenzióról írtatok. Főleg azért, mert amikor a

politika nehezzé és bonyolulttá válik, és főleg amikor látszólag a saját elveinkkel vagy az értékrendünkkel megy szembe, akkor nem marad más, csak a személyes szeretet. Igen, a határokat nagyon szigorúan kell őrizni ebben a helyzetben, és nem szabad automatikussá tenni a bevándorlást, legalábbis addig, amíg az EU-n belül nem születik meg valamilyen összefogás. De ez semmiképp sem akadályoz meg abban, hogy ahol tudok, próbáljak segíteni. Szeretjük az állandósult körülményeket, mind a saját életünkben, mind a társadalomban, és most pont egy változást élünk. Ilyenkor lehetünk igazán keresztények, amikor kicsinek, gyengének, és kisebbségben érezzük magunkat. Az első keresztények is így kezdték, Chiara körül pedig háború volt, és emberek haltak meg. Nem akarom ezt elbagatellizálni, baj még lehet, de a bajban a kegyelem is túlrad, és ebben mindig bízhatunk.”

**M. M.:** „A múlt héten páran fiatalok elmentünk a Keletibe. Eleinte nem tudtuk, mit csináljunk, mert úgy tűnt, a menekülteknek mindenük megvan. Rengeteg kezdeményezést indítottak a civilek: volt egy hely, ahol kaptak enni-inni, egy másik, ahol festhettek, telefont tölthettek és wifit használhattak. Egy részen sátrat, matracot, hálósákokat, másol használt ruhákat, cipőket osztogattak. Úgy tűnt, mindennel el voltak látva. Ezért aztán elkezdtünk gyerekeket keresni, akikkel játszhatnánk. Néhányukkal ki-ki elment a családjaihoz. Kezdtünk velük labdázni. Beszélgetni nem tudtunk, mert nem beszéltek angolul. Ennek ellenére nagy öröm volt, hogy amijük volt (keksz, cukorka), az megosztották velünk.”



© Depositphotos.com / Istvan Csirk



Fotó: Mérényi Zita

Az apa elmesélte az életüket: egy nagyobb városban éltek, ahol ő tanárként dolgozott, jó munkája volt. Aztán megkezdődtek a bombázások. A gyerekek az éjszaka közepén riadtak föl. Akkor világossá vált számukra, hogy nem maradhatnak tovább. Két évig éltek Törökországban, de az ottani, raktáros fizetéséből épp csak egyik napról a másikra élhettek. Ekkor jutott hozzájuk is a hír, hogy Európa várja őket. A gyerekei számára egy jobb életet remélve végül elindultak München felé. Egy hónapja vannak úton. Görögországba túlszűfolt hajóval mentek, amely utat nem mindenki élte túl. De ők csak jöttek tovább. Elmesélte, hogy a magyar határon a rendőrök kemények voltak velük, még bilincset is kaptak (vagyis biztos, hogy nem legálisan jöttek át). Nem értette, miért, hiszen ők nem akarnak itt maradni. Három nap után aztán megkapták az engedélyt, és várták a Bécs felé tartó vonatot.”

**K. B.:** „Tudom, mennyire hálásak voltak a szülők a játékért, mert mindketten külön odajöttek hozzám, és megköszönték. Nagyon világosan látszott a szemükben, mit éreznek. Csak később értettem meg, hogy az

anyuka miért nem vette le a szemét egy pillanatra sem a gyerekeiről, amíg velünk játszottak: mert ennél nagyobb ajándékot nehezen lehetett volna adni nekik, mint hogy boldoggá tesszük a gyerekeiket, és elhitetjük velük, hogy a világ szép, és van miért vidámnak lenni. Ezek a pillanatok tényleg hihetetlen sokat adnak.”

**S. M.:** „A kölcsönös szeretetet sokszor az *elsőként szeretek* előzi meg. Sokatoknak van erről története, rengeteg jó és szép tapasztalat. Nagyon hálás vagyok, és bízom benne, hogy ez a sok mag kölcsönösséggé gyökerezhet.”

**Sz. I.:** „Biztosan akad olyan, akinek szüksége van a menekültstátuszra, mert veszélyes övezetekben élt. De éppen három országon gyalogolt keresztül, ahol már nyugodtan megállhatott volna, nem kellett félnie.”

**M. M.:** „Mostanáig mindig azt gondoltam, hogy meg kellene különböztetni a gazdasági bevándorlókat a menekültektől. De valójában van-e különbség? Ha egy ember el akarja kerülni, hogy Szíriában meghaljon a háborúban, elmehet

Jordániába vagy Törökországba. Az ottani táborokban túl lehet élni. De ők nem túlélni akarnak, hanem egy olyan életet (vagy jobbat) szeretnének, amelyet a háború előtt éltek, ezért jönnek el Európába. És ez nem rosszindulatúság, egyszerűen ilyen az emberi természet: a legjobbat szeretnénk magunknak és a családunknak. Ha valaki elmenekül, le akar telepedni, mert nem mehet vissza később sem, hisz akkor hazaárulásért megölnék. Úgyhogy kell egy új élet, egy új helyen. Ezért aztán inkább mindenkit bevándorlónak hívok, mert végül ugyanaz a céljuk. Ha Európa is így látná, máshogyan kezelné a helyzetet, Akkor felmerülne, hogy szükség van-e menekülttáborokra egyáltalán. Vagy integrálni kell-e őket? Tanítani? Lehetséges-e jó életszínvonalat biztosítani egyszerre ennyi embernek? Vagy más országokat kellene támogatni, hogy ott kaphassanak megfelelő elhelyezést?

Ha én indulnék neki, hogy egy jobb életet legyen Nyugat-Európában, akkor ismerném a kockázatokat. Nehéz lenne a nulláról kezdeni, ezért nem is várnék királyi életet. Ha elmennék Amerikába turistaként, de ott maradnék illegálisan dolgozni, akkor ha elkapnának a határőrök és hazatoloncolnának, megérteném, hogy vannak szabályok, amiket nem tartottam be. Ezért nem dobnék követ a rendőrrre. De a bevándorlónknak teljesen más a logikájuk, mert ténylegesen bíznak a kormány segítségében, hogy majd jó munkát és jó fizetést kapnak. Nem is értik, miért nem mehetnek akármelyik országba. Nem látják át, hogy ha velük együtt több tízezrek érkeznek nyelvtudás és papírok nélkül, akkor a jobb életéről szóló álmom nagyon nehezen válhat csak valóra. Ezek miatt fontos lenne velük is párbeszédben lenni.” ■



# A teremtett világ hivatása

*Az eukarisztikus kenyér ereje által az ember válik a világegyetem „Eukarisztiájává”. Krisztussal a világegyetem átalakulásának csírája lesz.*

**T**érjünk át egy másik hatásra, amit az Eukarisztia gyakorol az emberre, ha kellő feltételek mellett veszi magához, először az egyénre, aztán a közösségre. (...)

Gyönyörű, ahogyan *Irénéusz* ír: „Amint a földbe ültetett szőlővessző a maga idejében gyümölcsöt hoz, és a földbe hullott búzamag, miután elrothadt, újból kihajt... úgy a testünk is, amely az Eukarisztiával táplálkozott, a földbe kerül, oszlásnak indul, és a maga idejében feltámad, mert Isten Igéje a feltámadást ajándékozza neki az Atyaisten dicsőségére. A halandót Ő ruhazza fel a halhatatlansággal, és a romlandót Ő ajándékozza meg ingyenesen a romolhatatlansággal, Isten ereje által, mely a gyengeségben nyilatkoztatja ki magát...”<sup>1</sup> (...)

*Origenész* is állítja: „... aki belőle táplálkozik, azzal közli halhatatlanságát, mert Isten élő Igéje (Jézus) halhatatlan.”<sup>2</sup>

*Aquinói Szent Tamás* azt írja: „... helyes, hogy ezt a hatást az Eukarisztia szentségének tulajdonítjuk, mert ahogyan Szent Ágoston mondja, az Ige feltámasztja a lelkeket, a megtestesült Ige pedig élteti a testeket, „hiszen ebben a szentségben az Ige nemcsak istenségével van jelen, hanem testével is egységben van. Ezért nemcsak a lélek feltámadásának oka, hanem a testé is.”<sup>3</sup>

VI. *Pál* pápa 1976-os húsvéti üzenetében azt mondta: „Krisztus az Úr, valóban feltámadt. (...) Mi is feltámadunk, akik testvérei és fiai vagyunk, (...) ha tiszta és őszinte szívvel éltük a Húsvétot. (...) Mert aki ezzel az

éltető eledellel táplálkozott, arról Krisztus azt mondja: »én feltámasztom az utolsó napon« (Jn 6,54).”<sup>4</sup>

De az Eukarisztiának az emberre gyakorolt hatása még ennél is többet jelent.

*Szent Pál* mondja: „Mert a teremtett világ sóvárogva várja, hogy Isten fiai megnyilvánuljanak. Hiszen a teremtett világ hiábavalóságnak van alávetve, nem önként, hanem az által, aki alávetette, mégpedig azzal a reménységgel, hogy a teremtett világ is felszabadul majd a romlandóság szolgátságából Isten fiainak dicsőségének szabadságára” (Róm 8, 19–21).

Ez tehát azt jelenti, hogy a teremtett világ is bizonyos módon a dicsőségre hivatott.

A világmindenség átalakulásának igazi oka kétségtelenül Jézus halála és feltámadása. De ahogyan *Szent Pál* feltárta előttünk, hogy mi emberek, kiegészíthetjük Krisztus szenvedését, és a természet Isten gyermekeinek megnyilatkozására vár (ez két hatalmas igazság), Jézus azt is várja, hogy az Eukarisztia révén Krisztussal alakult emberek közreműködjenek a kozmosz megújításában. Tehát azt mondhatnánk, hogy az eukarisztikus kenyér ereje által az ember válik a világegyetem „Eukarisztiájává”, olyan értelemben, hogy Krisztussal a világegyetem átalakulásának csírája lesz.

Ha az Eukarisztia az ember feltámadásának oka, akkor nem volna lehetséges, hogy az Eukarisztia révén átistenült emberi test arra rendeltetett, hogy a földben oszlásnak indulva közreműködjön a kozmosz feltámadásában?



© Depositphotos.com/ Stejfan Holm

## Keresztény halottaink teste részt vesz a világmindenség átalakításában.

Vajon nem mondhatjuk-e azt, hogy mi, miután meghalunk, Jézussal a föld Eukrisztiája leszünk? *A föld „megesz” bennünket, ahogyan mi megesszük az Eukarisztiát, de nem azért, hogy földdé tegyen bennünket, hanem hogy mi alakítsuk a földet „új éggé és új földdé”.*

Csodálatos arra gondolnunk, hogy *keresztény halottaink testének az a szerepe, hogy közreműködjenek Istennel a világmindenség átalakításában.* Nagy szeretet és tisztelet ébred bennünk azok iránt, azoknak a porai iránt, akik előttünk jártak. Ebből jobban érthetővé válik az évszázados kultusz, melyet főként a keresztények gyakoroltak azok iránt, akiket mi halottaknak nevezünk (és legfőképp a szentek porai iránt), akik azonban a világegyetemben már születőben vannak az új életre.

Az Eukarisztia megvált és Istenné tesz bennünket. És mi a halálunkkal átalakítjuk a természetet. Így a természet Jézus testének folytatásává válik. Hiszen Jézus megtestesülése által magára vette az emberi természetet, amelyben az egész természet egyesül. ■

<sup>1</sup> Ireneusz. *Adv. Haer.* V, 2, 3

<sup>2</sup> Origenesz, *De orat.* 27, 9

<sup>3</sup> Aquinói Szent Tamás, *Super Ioannem*, Cap. 6. Lect. 7.

<sup>4</sup> Osservatore Romano, 1976. április 20–21.

**Forrás: Chiara Lubich: Eukarisztia, Új Város 2015**  
**Fordította: Fekete Mária**



# Isten álma

## „Legyenek mindnyájan egy” (Jn 17,21)

**J**ézus utolsó imájában ünnepélyesen fordul az Atyához. Azt kéri tőle, ami leginkább a szíven fekszik. Isten ugyanis azért teremtette az emberiséget, hogy az Ő családja legyen, szeretné megosztani velünk minden gazdagságát és a maga isteni életét. Vajon mi a szülők álma gyermekeikről, ha nem az, hogy szeressék, segítsék egymást és összefogjanak? S vajon mi a legnagyobb fájdalmuk, ha nem az, amikor megosztottságot tapasztalnak közöttük a féltékenykedés és az anyagi érdekek miatt, olykor annyira, hogy nem is szólnak egymáshoz? Isten is öröktől fogva összetartónak álmolta meg családját, amely a gyermeki szeretetközösségben él vele és egymással.

A teremtéstörténet drámai hangon beszél a bűnről és az emberiség családjának fokozatos széttöredezéséről. A Teremtés könyvében olvashatjuk, hogy a férfi a nőt vádolja, Káin megöli saját testvérét, Lámeh büszkélkedik, hogy milyen nagy bosszút állt, Babel meg nem értést hoz és szétszórja a népeket... Isten terve mintha megbukott volna.

Isten mégsem adja fel, és kitartóan munkálkodik családjának újraegyesítésén. A történet Noéval kezdődik, Ábrahám kiválasztásával, a választott nép megszületésével, és így tovább, egészen addig, hogy elküldi a földre saját fiát, és hatalmas küldetést bíz rá: egyetlen családba kell egyesítenie szétszóródott gyermekeit, egyetlen nyájba gyűjtenie az elveszett bárányokat, le kell döntenie a népek között az ellenségeskedést és a válaszfalakat, hogy egyetlen új néppé legyenek (vö. Ef 2,14–16).

Isten továbbra is az egységről álmodik, ezért Jézus, mint legnagyobb ajándékot, ezt kéri mindnyájunk számára: „Értük könyörgök, Atyám.”

### „Legyenek mindnyájan egy”

Minden család magán hordozza a szülők vonásait. Ez Isten családjára is igaz. Isten a Szeretet, nemcsak azért, mert szereti teremtményeit, hanem azért is, mert a három isteni személy önmagában is szeretet az ajándékozás és a kommunió kölcsönösségében. Az emberiséget a teremtéskor saját képére és hasonlóságára alakította, beleoltotta saját képességét a kapcsolatba, hogy minden teremtmény önmaga kölcsönös odaajándékozásában élhessen.

Jézus műve valójában az, hogy bennünket mind egyé tesz, amint Ő egy az Atyával, úgy minket is egyetlen családdá, egyetlen néppé alakít. Ezért lett egy közülünk, aki magára vette és a keresztre szögezte megosztottságainkat és bűneinket.

Az utat is megmutatta, amely az egységre vezet: „ha majd felmagasztalnak a földről, mindent magamhoz vonzok” (Jn 12,32). Ahogy a főpap megjövendölte: „Jézus meg fog halni (...), hogy az Isten szétszórta gyermekeit egybegyűjtse” (Jn 11,52). Halála és föltámadása titkában újra egyesített magában mindent (vö. Ef 1,10), helyreállította a bűn által megtört egységet, egybegyűjtötte a családot az Atya körül, és újra testvérekké tett bennünket. Jézus teljesítette küldetését. Csak a mi részünk van hátra, a mi beleegyezésünk, a mi „igenünk” az Ő imájára:

### „Legyenek mindnyájan egy”

Vajon mivel járulhatunk hozzá e kérés beteljesedéséhez?

Mindenekelőtt azzal, hogy magunkévá tesszük.

Kölcsönadhatjuk Jézusnak az ajkunkat és a szívünket,





© Depositphotos.com/ Comaniciu Dan Dumitru

## Isten azért teremtette az emberiséget, hogy a családja legyen.

hogy továbbra is ezekkel a szavakkal fordulhasson az Atyához, és minden nap bizalommal ismételhessen meg ezt az imát. Az egység ajándékát az égből kapjuk, tehát szüntelenül, fáradhatatlan hittel kell kérnünk.

Továbbá azzal, hogy folyamatosan erre irányuljanak gondolataink és vágyaink. Ha ez Isten álma, akkor ez legyen a mi álmunk is. Időről időre, minden döntés, minden választás, minden tett előtt tegyük fel a kérdést, hogy ez az egység építését szolgálja-e, a legjobb választásunk-e ez az egység szempontjából?

Végül oda kellene sietnünk, ahol legnyilvánvalóbb az egység hiánya, és magunkra venni ezeket a helyzeteket, mint Jézus. Legyen az családi viszály vagy nézeteltérés az ismerősök között, feszültség a szomszédokkal vagy ellentét a munkahelyen, plébánián, esetleg az egyházak között. Ne meneküljünk el onnan, ahol békétlenség vagy meg nem értés uralkodik, ne legyünk közömbösek, hanem vigyük oda a meghallgatásban,

figyelmességben megnyilvánuló szeretetet, mely osztozni tud a széthúzásból születő fájdalomban.

Mindenekfelett pedig éljünk egységben mindazokkal, akiknek Jézussal azonos az ideáljuk, akik vele együtt kérik az egységet, és ne tulajdonítsunk különösebb jelentőséget a félreértéseknek vagy a véleménykülönbségeknek, örüljünk jobban annak, ami kevésbé tökéletes, de egységben van, mint annak, ami tökéletesebb, de nincs egységben. Fogadjuk el örömmel a különbözőségeket, sőt tekintsük gazdagságnak az egység szempontjából, amely soha nem jelent beszűkülést, nem uniformizmus.

Ez időnként valóban keresztre feszít bennünket, de Jézus épp ezt az utat választotta, hogy helyreállítsa az emberiség családjának egységét, és vele együtt mi is ezt az utat szeretnénk végigjárni. ■

Fordította: Reskovits Ágnes



Az Új Város archívumából (5)

Karolina Általános Iskola és Gimnázium diákjai közül is.

Két különböző pillanatban kapom mikrofonvégre őket: a főpróba előtt és az előadás másnapján. Az első alkalommal a színpadon már próbálják a beállításokat estére, miközben arról faggatom őket, megfeleltek-e várakozásaiknak az előző napok próbái.

**Borsi Dániel:** „Sokkal rosszabbra számítottam, de kellemesen csalódtam, mert jól éreztem magam, és durva, hogy mit tanultunk be mindössze három nap alatt. Nagyon jó volt.”

**Csajtai Viktória:** „Nekem először elég furá volt, hogy úgy kellett megérteni egymást, hogy nem egy nyelven beszéltünk, de utána elég jól kijöttünk. Néha már le se kellett fordítani, mert mutogatásokból megértettük, hogyan kell beállni, elénekelni a dolgokat. Nem volt nagyon kemény a munka, mert eléggé élveztük, inkább játékosan fogtuk fel.”

**Urbán Nikolasz:** „A 25 fős ének műhelyben vettem részt. Először kötelezőnek vettem, de aztán rájöttem, hogy ezt azért találták ki nekünk, hogy közelebb hozzák egymáshoz a diákokat, és a tanárokhoz a diákokat. A külföldieknek volt tolmácsuk, rajtuk keresztül kommunikáltunk velük, de egyébként félszavakból megértettük egymást.

## Nemzetközi csapatmunka

Egy profi együttes, több mint száz amatőr diák, négy nap jó hangulatú közös munka után egy kiváló előadás és életre szóló élmények.

A szegedi Tágas Tér Fesztivál olyan egyedülálló kezdeményezés, amelyből következő számainkban is fogunk még csemegezni. Most azokat a fiatalokat emelem ki a tér kavalkádjából, akik a fesztiválon a Gen Verde nemzetközi együttesel együtt készültek a szabadtéri fellépésre. A több mint száz fiatal két középiskolából érkezett: a Szegedi Szakképzési Centrum Móravárosi Ipari Szakképző és Általános Iskolája adott otthont hét közben a próbáknak, de néhányan részt vettek a



**A Gen Verde együttes tag.  
A többi fotón a műhelymunka, a  
főpróba és az előadás pillanatai.**

Pár szót megtanultunk olaszul is, angolul félig-meddig tudtunk velük kommunikálni. Tényleg minden emberrel lehet kapcsolatot létesíteni. A próbák nagyon jó hangulatúak voltak, Bea és Annalisa jól összehozták a közösséget.”

**Willhelm Kristóf:** „Azért kerültem az énekes csapatba, mert ide írtak be. Ebben a pár napban megszerettem az éneklést. Csak kevés volt a szünet. Elég jóban lettünk a Gen Verdével, és sokat is beszélgettünk. Legjobban az maradt meg, hogy minden nap tartottak kis beszélgetéseket arról, hogy tartsunk össze. Csupa jó tanácsot adtak, amit megőrzök.”

**Kisapáti Adrienn:** „Sokkal többet tanultunk meg, mint amit előre elképzeltünk. Jó volt az összmunka, egész jól összehangolódtunk. Nem izgulunk. Kíváncsian várjuk, milyen lesz az előadás.”

Az előadás remekül sikerült, mint erről több helyen hírt adtak. Másnap reggelre még be volt tervezve egy utolsó találkozás a profi és az amatőr szereplők között. Tudván, hogy többen



© Pierpaolo Pernici – 2015

**A GEN VERDE** nemzetközi művészeti és zenei együttes. A csoportot 21 fiatal nő alkotja 13 országból. Mindannyian a Fokoláre Mozgalom Istennek szentelt tagjai. Az együttes közel ötven éves fennállása óta 1400 koncertet rendezett. Folyamatosan változik összetételében és zenei irányzataiban. Jelenleg a rock és a rock-pop között mozog, melyet a csoport kulturális sokszínűsége tesz érdekesen változatosá. Eddig 66 albumot adtak ki különböző nyelveken. Az együttes tagjai változtak, művészeti célkitűzése és szellemisége azonban változatlan: a béke ügyét, a dialógust és az egység kultúráját szeretnék építeni.

más helységben lagnak és szombati napról volt szó, a Gen Verde nem számított népes részvételre ezen a nem kötelező programon. Meglepődtek hát, amikor a tornaterem megtelt: a fiatalok nagy része eljött. Négy kérdésre kellett választ adnia a középiskolásoknak, hadd osszak meg ebből egy válogatást.

**Segített valami újat felfedezni a projektben való részvételed?**

- Felfedeztük, hogy nagy erő rejlik benne, ha kiscsoportokban dolgozunk, hisz a nyolc külön betanult részből egy egész előadás jött össze.
- Rájöttünk, hogy közösen a hétköznapi emberek is képesek egy teljesen professzionális produkcióra.
- Ha együtt dolgozunk, nem az a lényeg, ki mit csinál, hanem a közös eredmény.
- Fontos volt számunkra a csapatmunka, hogy új embereket ismertünk





Az Új Város archívumából

meg, és a GenVerde életébe is bepillantást nyertünk.

### Mi volt a legnehezebb kihívás a csapatmunkában?

- figyelemmel lenni a másik iránt
- alkalmazkodni a másikhoz
- hagyni, hogy a másik képességei előjöjjenek
- ha valakinek nem sikerül, ne hangoztassuk
- végig élni a motivációt
- túlmenni a köztünk levő különbségeken, a nyelvi akadályokon is, ráadásul olyan dolgokat kellett megtanulnunk, amihez nem értünk.

### Tanultál valamit, amit a hétköznapi életedben gyümölcsöztethetsz?

- Először is azt tanultuk meg, hogy ha látunk egy vödrot és két fadarabot, akkor zenélhetünk.
- Ha nagyon odafigyelünk a témára és egymásra, három nap alatt létre tudunk hozni valamit.
- Megtanultuk, hogy el kell veszíteni az előítéleteinket. Akkor is, ha mi a Karolina iskolába járunk, és nem ismertük az idejövő gyerekeket, nem gondolhatjuk úgy, hogy ők nem tudnak dolgozni és velük nem tudunk együttműködni.
- Ti, a Gen Verde tagjai, végig nagyon lelkesek voltatok, pedig sok

országból jöttök, nagyon különbözőek vagytok. Mi is meg akarjuk élni és megtartani ezt a jó hangulatot.

- A barátság, a befogadás és a türelem, amit mutattatok, nagyon fontos értékek, de a hétköznapi életben ez nem divatos, de ti bátran kimutattátok ezeket, mi is szeretnénk mostantól fogva.
- Ha nagy dolgokat akarok-akarunk, meg kell bíznom azokban is, akiket nem ismerek, mint például a másik iskolába járó gyerekekben.

A nagy nevetések, tapsviharak, és az odafigyelő csönd pillanatai változtatták egymást. Nekem, a becsöppent kívülállónak is hihetetlennek tűnt ez az egyszerre komoly és vidám csapatszellem tizenévesek között, de azok, akik az első naptól velük voltak, még jobban rácsodálkoztak a változásokra. Bármelyik focicsapat megirigyelhette volna, ahogy egyik-másik szereplőt – aki oklevelét kiment átvenni – megélemezte a társaság. Senkinek nem akartózkodni hazaindulni, pedig már rég elmúlt az ebédidő. Fordítók kerestettek a személyes búcsúzásokhoz, fénykép készült az ajándék lepedő-poszter előtt... Hol egyik, hol másik sarokból hangzott ki a kavalkádból a reménytelen kívánság: Találkozzunk hamarosan Olaszországban! ■

## Nem szavakkal

*Sokszor megtapasztalom, hogy gyermekeim sokkal inkább hallgatnak mások tanácsára, javaslatára, mint az enyémmre, annak ellenére, hogy a tartalmak szinte ugyanazok. Ez sok nehézséget okoz. Miben kellene változtatnom? Nem jól fejezem ki magam, nem elég ütős a mondanivalóm, vagy valami másról van szó?*

*egy aggódó anyuka*

Kedves Anyuka!

Teljesen megértjük az aggodalmát, amit mi is átéltünk, átélünk gyermekeinkkel az elmúlt években.

Sokszor bántott, hogy amit mi mondunk, az elmegy a fülük mellett, de amit valaki mástól hallanak, azt mint egy új felfedezést mesélik el. Ez érzékenyen érintett és bántotta mindkettőnk büszkeségét. Miért jobb, okosabb más valaki gyermekeink szemében, mint mi, szülők? Aztán eszünkbe jutottak saját szüleink, főleg az anyukák, akiktől nemegyszer hallottunk hasonló fájdalomról panaszkodni.

Megértettük azt is, hogy talán ez a sokszor meghalni képtelen énünket hozza felszínre. Ez a felismerés segített, mert rájöttünk, hogy végül is örülhetünk, ha olyanokra hallgatnak gyermekeink, akiknek hozzánk hasonló az értékrendjük, akik ugyanabba az irányba vezetik őket,



© Depositphotos.com / Karel Minggaya

amerre mi is szeretnénk. Sőt, valószínűleg normális is, hogy olyan emberekre hallgatnak, akik kevesebbet

vannak mellettük, akiket még nem szoktak meg, akik így az újdonság erejével hatnak.

De fontos, hogy emellett mi is jelen legyünk! Mi vagyunk az alap, a biztonság számukra, és ezt észrevesszük sok más jelből, beszélgetésből. Arra jutottunk, hogy lassan-lassan el kell vágni a köldökszínort!

Mi szülők, természetesen szeretnénk, hogy a palántáink azt tegyék, amit mi mondunk, amit mi tanácsolunk nekik. A jövő nemzedékének viszont nem kellene a kész megoldások, ők akarják felfedezni, magukénak érezni az élet

nagy kérdéseiben rejlő igazságot, ők akarnak dönteni. Lehet, hogy mi szülők, leginkább nem a szavainkkal hatunk rájuk, hanem azzal, ahogy teszünk-veszünk az élet mindennapjaiban egymással és egymás mellett. Ők is hatnak ránk, és ha akarjuk, ha nem, a velük való kapcsolatban mi is nevelődünk, formálódunk. Így van ez jól, mert a szülői szeretet sohasem várhat el semmit, csak így tükrözheti vissza a Mennyei Atya szeretetét. ■



## FIATALOK

Francesco Châtel

### Keresni a fényben

*Az Új Város hasábjain gyakran beszéltek a párbeszéd fontosságáról, de szerintem, bár ez szépen hangzik, a való életben kevésbé megvalósítható gondolat. Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy mások meghallgatásával bukkanhatunk rá az igazságra, és nem akkor, ha tesszük azt, amiről már előre tudjuk, hogy helyes? Nem áll-e fenn a veszélye annak, hogy így csak áltatjuk magunkat, és a végén semmi hasznosat sem teszünk?*

aláírt levél

Az elmúlt napokban újra elolvastam egy rövid történetet, ami mindig mélyen megérint. Egy bohócról szól, aki a világítótorony fényénél keres valamit. Nem azért teszi ezt, mert ott hagyta el, hanem mert, ahogy mondja: ott van fény.

A történet kedves szereplője azt a meggyőződést táplálja belénk, hogy jobb a fényben keresni; mert még ha nem is találjuk meg ott az eltűnt tárgyat, találhatunk valami mást; míg a sötétben biztos, hogy semmit sem lelünk meg.

Hiszem, és minden nap megtapasztalom, hogy az igazi párbeszéd, amely a személyek közti hiteles kapcsolatból fakad, fényes teret teremt maga körül, amely mindig lehetővé teszi, hogy felfedezzünk valami olyan igazságot, amelyet elvesztettünk, vagy amelynek még csak tudatában sem voltunk.

Gyakran azonban, tudatalatti félelemből vagy abból az önközpontúságból adódóan, amely nem engedi, hogy saját magánszféránk helyett máséra is figyelemmel legyünk, sötétségben maradunk. Ez arra visz minket, hogy a világot téves előítéleteken, vagy olyan meggyőződésekben keresztül szemléljük, amelyek akár igazak is lehetnek, de mindenesetre gyakran szűk látókörűek.

A fényben azonban az igazság kiteljesedhet, megmutathatja gazdagságát és egyetemességét. Mélyen megváltoztat bennünket, folyamatosan alakít és gazdagabbá tesz. Azért, hogy a köztünk lévő párbeszéd mindig a fény forrása lehessen, az első szabály az arany szabály, vagyis hogy úgy szeressük a másikat, ahogy szeretnénk, hogy minket is szeressenek. Ez a párbeszédben akkor valósul meg, ha úgy hallgatjuk a másikat, hogy igazán a helyébe képzeljük magunkat, fegyvertelenül, minden érdek nélkül. Ha nem akarjuk a beszélgetést egy már előre kigondolt ösvényen vezetni, hanem nyitottak vagyunk arra, ami megszületik köztünk, és... a végén felfedezzük, hogy a kezdetekhez képest megváltoztunk. ■

Forrás: CN  
Fordította: Szeles Ági



## Csodás tettek

A hit „ablakot” nyit a Lélek tevékeny jelenlétére, és azt bizonyítja számunkra, hogy a boldogság, az életszentség mindig az apró gesztusokhoz kapcsolódik. „Aki inni ad nektek, akár csak egy pohár vizet is az én nevemben – mondja Jézus, tehát ez egy apró gesztus –, nem marad jutalom nélkül” [Mk 9,41]. Egészen kis tettekről van szó, olyanokról, amelyeket otthon tanulunk meg. Ezek a család tettei, melyek belevesznek a mindennapok egyszínűségébe, de amelyek minden napot megkülönböztetnek a másiktól. Ezek az anya, a nagymama, az apa, a nagypapa, a gyermek, a testvér tettei. A gyengédség, a szeretet, az együttérzés tettei. Ezek közé tartozik a ránk váró meleg vacsora, vagy a hajnali felkelést kísérő reggeli. Családi gesztusok ezek. Az elalvás előtti áldás és az ölelés hazaérkezéskor a hosszú munkanap után. A szeretet apró dolgokban fejeződik ki, az odafigyelésben a mindennapi kis részletekre, melyek lehetővé teszik, hogy az életnek mindig otthonos íze legyen. [...]

Jézus arra hív, hogy ne akadályozzuk meg ezeket a kicsiny csodás tetteket, sőt, azt akarja, hogy kiprovokáljuk, hogy segítsük növekedni, hogy úgy támogassuk az életet, ahogyan az megmutatkozik, hogy ébresszük a szeretet összes kicsiny gesztusát, az ő világban elő és működő jelenlétének jeleit. [...]

Ez a magatartás, melyre Jézus hív minket, arra készítet, hogy megkérdezzük magunktól, ma, itt, ennek az ünnepnek a végén: Mit teszünk annak érdekében, hogy e szerint a logika szerint éljünk a családban és a társadalomban? Milyen világot akarunk gyermekeinkre hagyni? Ezekre a kérdésekre nem tudunk egyedül mi válaszolni. A Lélek az, aki hív minket, hogy a nagy emberi családdal együtt válaszoljunk.

Részlet Ferenc pápa a Családok VIII. világtalálkozóján elmondott beszédéből

Forrás: Magyar Kurír

**A SZERETET  
APRÓ  
GESZTUSOKBAN  
FEJEZŐDIK KI**

# Atomenergia pro és kontra

Az elmúlt esztendőben számos szakértői vélemény látott napvilágot a paksi atomerőmű bővítése kapcsán. Még Egyetemközi Diákbizottság is alakult azzal a céllal, hogy tájékoztódnak Paks II háttérinformációiról. Miért van szükség a paksi atomerőmű bővítésére? Mit jelent, egyáltalán hogy bővítik az atomerőművet? Mi is ezekre és egyéb gyakran előforduló kérdésekre keressük a választ.

Az energetikában a műszaki, gazdasági és politikai tényezők szorosan összefüggnek egymással, így a paksi beruházás részleteit is ezeken a nézőpontokon keresztül tekintjük most át. Először azonban érdemes megismernednünk Magyarország egyetlen atomerőművének jelenlegi állapotával, illetve szerepével az ország energiaellátásában. A villamosenergia-ellátás összetett szabályozást igényel, melynek célja, hogy kielégítsük a lakosság és az ipar mindenkori energiaszükségletét. Megkülönböztetünk alap-, menetrendtartó-, illetve csúcserőműveket. Az alaperőművek az év nagy részében üzemelnek, csak ellenőrzés vagy karbantartás céljából állítják le őket. Mivel az atomerőműveknek a legkisebb az üzemeltetési költségük, ezért általában ezeket használják alaperőműveknek. A menetrendtartó és csúcserőművek feladata, hogy kielégítsék a terhelésváltozásokat, így ezek nagyobb energiafogyasztás mellett

A paksi bővítés bejelentése után cikkek, riportok sorozata jelent meg a magyar sajtóban azt taglalva, hogy vajon mi állhat a döntés hátterében.

lépnek működésbe. Ilyenek lehetnek például a megújuló energiát hasznosító erőművek.

A Paksi Atomerőművet 1973 és 1986 között építették. Az atomerőmű négy reaktorból áll, amelyek összesen 2000 MW villamos teljesítményt szolgáltatnak. Ez jelenleg Magyarország villamosenergia-termelésének körülbelül egyharmadát jelenti. Az atomerőművek tervezett üzemideje általában 30-40 év, de megfelelő karbantartás esetén ez meghosszabbítható. A paksi atomerőműnek 2012-től 20 évre meghosszabbították az üzemidejét, így a jelenleg működő reaktorokat 2032 és 2037 között állítják le véglegesen. A paksi bővítés során két új blokkot telepítenek, ezek összesen 2400 MW villamos teljesítménnyel működnek, ami meghaladja Paks jelenlegi villamosenergia-termelését. Az új blokkok tervezett üzembe helyezési ideje 2025 és 2027 között várható.

Egy ország energiaellátásának egyik legfontosabb célja, hogy minél



hatékonyabb legyen az energiatermelés, illetve az energiafelhasználás. Előrejelzések alapján a jövőben tovább fog növekedni Magyarország villamosenergia-felhasználása. A Paksi Atomerőműben, a legtöbb erőműhöz hasonlóan, villamos energia mellett hőenergiát is termelnek. Így energiahatékonyság szempontjából fontos, hogy a növekvő villamosenergia-felhasználás mellett csökkenteni tudjuk az ország hőenergia felhasználását. Dr. Ósz János egyetemi docens úgy fogalmazott, hogy „a fűtési hőt elsősorban az épületek szigetelésével, új nyílászárókkal, kisebb fűtési és új szellőzési rendszerekkel legalább 30-50%-al mérsékelhetjük, aminek költsége nagyságrendileg azonos Paks II-vel.”

Érdekes szempont a paksi témában a megújuló energiák nagyobb mértékű kihasználtsága, amivel csökkenthetnénk az atom- valamint a széntüzelésű erőművek energiatermelésének részarányát. Ezzel valóban nagy lépést tehetnénk a jövő energiatermelése felé, azonban érdemes szem előtt tartani a megújuló energiák hasznosításának lehetőségeit hazánkban. Az energia-termelés legfontosabb feladata, hogy a mindenkori energiaigényt kielégítse. Ezt leginkább az atomerőművekkel





www.wsj.com

## A paksi atomerőmű madártávlatból. Lent: Az erőmű 2. blokkja.

biztosíthatjuk, mivel nagy teljesítménnyel működnek, jól szabályozhatóak, ezért legtöbb esetben alaperőműként funkcionálnak. A megújuló energiák hasznosításánál azonban figyelembe kell vennünk az időjárás kiszámíthatatlanságát. Abban az esetben, ha csúcsidőszakban megnő az energiaigény, viszont éppen nem süt a nap, vagy nem fúj a szél, akkor nem tudunk a kívánt teljesítménnyel energiát előállítani. A korábban megtermelt energiák tárolására pedig erősen korlátozottak a lehetőségek. Jelenleg Magyarországon is működnek megújuló energiákat hasznosító erőművek. A Dunántúl észak-nyugati részén szélenergiát park üzemel kb. 330 MW-os teljesítménnyel. Az Ausztriában kiépített dunai vízlépcsőt Magyarországon a környezetvédelmi tiltakozások miatt nem folytatták, bár Tiszalökön és Kiskörén működik egy-egy vízerőmű, éves átlagban összesen 15 MW-os teljesítménnyel. A napokban pedig átadták Magyarország eddigi legnagyobb naperőművét a Mátrában, ami 16 MW teljesítménnyel állít elő

villamos energiát. Ezzel a fejlesztéssel Közép-Európa legnagyobb kapcsolt szén- és megújuló erőműve jött létre. A teljesítmény értékekből látszik, hogy Magyarország energiatermelése a jövőben is a Paksi Atomerőmű (2400 MW) üzemelésén alapul.

Az egyik legfontosabb tényező egy atomerőmű építése kapcsán a biztonsági technológia. Szabó Benjámint, a paksi atomerőmű-beruházás egykori kormány- és miniszteri biztosa, az erőmű első igazgatója egy interjúban elmondta, hogy egyetlen veszélyes iparágban sincs olyan nemzetközi összefogás és ellenőrzés, mint az atomenergia-iparban. Ha a világ bármely atomerőművében üzemzavar történik, az érintett tájékoztatja az összes többi atomerőművet, a Nemzetközi Atomenergia Ügynökség pedig előírja az adott esetben szükséges felülvizsgálatokat. Szabó Benjámint szavaiból az is kiderül, hogy Paks II reaktorépülete ellenáll az árvíznek, 200 km/órás tornádónak, sőt még egy repülőgép becsapódásának is.

Gazdasági szempontból a paksi bővítést elsősorban a megtermelt villamos energia világpiaci ára, valamint a beruházás költsége határozza meg. Az oroszok nagyon kedvező hitelkonstrukciót ajánlottak az erőmű létesítéséhez, amit a magyar állam elfogadott. A különböző erőművek közül az atomerőműben termelt villamos energia egységköltsége a legkisebb, beruházási költsége a legnagyobb. Ma kb. 15 Ft/kWh áron állít elő villamos energiát a Paksi Atomerőmű, ami tartalmazza az erőműépítés költségét, a hulladék biztonságos tárolását, valamint az erőmű majdani lebontási költségét is. Magyarországon a paksi atomerőmű állít elő legolcsóbban villamos energiát.

Az oroszok az atomenergia területén számunkra megbízható, jó

partnerek. A jelenleg üzemelő paksi atomerőműben orosz technológia van, aminek kezelését megtanulták a magyar szakemberek, és erre az ismeret-re alapozható a fejlettebb orosz technológia elsajátítása Paks II kapcsán. Minden gazdaságilag versenyképes ország biztosítani tudja a lakossági és ipari energiaszükségletének jelentős részét. Szabó Benjámint szerint Magyarország számára az atomerőmű nemzetstratégiai kérdés, hiszen földrajzi adottságainkat figyelembe véve az ország biztonságos energiaellátásához Magyarországnak szüksége van saját atomerőműre, ami csökkenti hazánk importfüggőségét. A mi (lakosság) szerepünk pedig abban rejlik, hogy az otthoni energiatakarékosság mellett céltudatosan vásárolunk, hiszen a megvásárolt termékeket előállító ipari szektornak az energiafelhasználása meghaladja a lakossági energiafelhasználást. Így tudatos vásárlással határt szabhatunk a fogyasztói társadalom igényeit kielégítő ipari energiafelhasználásnak. ■



www.wsj.com

# Egyenruhások között

**R**észt vehettem 2005-ben egy nemzetközi találkozón, ahol az igazságszolgáltatásban dolgozó rendőrök, bírák, ügyészek, ügyvédek és büntetés-végrehajtásban dolgozók cserélhettek tapasztalatot, és ismerkedhettek meg azzal, hogy a jelenlévő kb. 120 országból a közel 1000 fő hogyan éli meg a Fokoláre Mozgalom lelkiségét munkája során.

Az egység megélése e néhány nap alatt egy álmodást ültetett el a szívemben. Vágyat arra, hogy a környezetemben dolgozó munkatársaim, és más, az igazságszolgáltatásban további feladatokat ellátó ismerőseim, keresztény testvéreim is megtapasztalhassák ezt az ajándékot, amit Jézus a „Legyenek mindnyájan egy!” üzenettel adott nekünk...

Az ezt követő időszakban vártam az alkalmat, hogy vajon mikor, hol, és melyik vezetőmnél hozakodhatok elő ezzel a fegyveres testületnél akkor még szokatlan „kéréssel”. Sokat imádkoztam ezért a célért, és jellemteltem, hogy a biztonsági hivatalunk vezetője részt vett plébániánk húsvéti körmenetén. Először még nem tudtam megállapítani, hogy „megfigyelőként”, vagy résztvevőként van-e jelen, de örömmel láttam, hogy családjával érkezett. Megkerestem pár nappal később, és másokat is megszólítottam. Feszületet vittem be a munkahelyemre, és egy Újszövetséget. Egyik reggel, amikor benyitottam az irodámba, láttam, hogy a takarító néni lapozgatja, olvasgatja. Gyorsan bocsánatot kért, hogy az asztalomon turkál, de eddig még ilyen „könyvet”

nem olvasott. Ezt követően reggelente ő és még néhány munkatársam összegyűltünk imádkozni. Ekkor született meg bennem az ötlet, hogy ne az én irodámban zsúfolódjunk össze, hanem kell nekünk egy imaszoba. Vezetőm elé tártam végre a tervemet, álmomat. Erre egészen egyszerűen csak annyit mondott: „ha kitalálta, akkor csinálja is meg.” Irodámból átköltöztettek egy másikba, és abból az irodából alakították ki az imaszobát. A sajtón keresztül nagy híre ment az eseménynek, mert az országban ez volt az első ilyen kezdeményezés. Ötletünket átvéve azóta már négy van az országban. Jelenleg az egyházmegyéből papok

is szép számmal, akik megadott időközönként az imaszobában várják a felekezetihez tartozó híveket beszélgetésre, gyónásra, lelki vezetésre. Aztán az első lelkesedés után valahogy egy helyben topogtunk. Ekkor voltam egy lelkigyakorlaton, és felmerült bennem, hogy az adventi időszak közeledtével mi is tarthatnánk lelki napot. Ismét körbejártam a lehetőségeket. Megkérdeztem az ismerős kollégákat, hogy szerintük hányan jönnének el. Azt gondolták, hogy húsz fő biztosan, de lehet, hogy többen is. Meglepettünk, amikor mintegy 150 fő volt a teremben. Első alkalommal én voltam az előadó. Nagyon izgultam, mert





commons.wikimedia.org

### A szeretet kreativitása a fegyveres testületeknél visszhangra, befogadásra talált.

semmilyen hittudományi előképzettségem nincs, és meglehetősen kényes volt a helyzet, mivel a történelmi egyházak képviselői is meghívást kaptak. Segítséget kértem egy atyától. Miután közöltem vele, hogy fegyveres testület tagjainak kell beszélnem 45 percig a lelki életről, Istenről, azt mondta, hogy nagyon sajnál, de ő ennyi ideig még soha nem beszélt hívők előtt sem, nem-hogy „ilyen” hallgatóság előtt. Nem volt megnyugtató, de minden támogatást megkaptam tőle, és másoktól is. Az egyházak vezetőin kívül a város közszereplői, és a sajtó is meghívást kapott. Mint később többen bevallották, szkeptikusan jöttek el az első alkalomra. Érdekes tapasztalat volt, hogy a magukat „sehová nem tartozónak” valló munkatársak közül ez után a nap után néhányan megkérdezték, hogy „akkor most mindenkinek kell valamelyik egyházhoz tartozni, ez most már kötelező lesz?” (Megjegyzem, azóta sokan közülük is ahhoz a maghoz

tartoznak, akik minden ilyen megmozduláson részt vesznek.) Teltek az évek. Legutóbb már negyedik alkalommal rendeztük meg lelki napunkat más és más előadókkal. Évről évre nő a résztvevők száma, legutóbb már pótszékeken is ültek a teremben.

Megvalósult az álomom egy része. Hiszem, hogy a személyesen átadott meghívók, amelyeket nem a protokollon keresztül küldtem el, célba értek. Vezetőim nem értették, hogy miért ezt a módját választottam a kapcsolatfelvételnek. A kollégáim kisgyerekei által rajzolt kedves meghívókkal, személyesen kerestem fel valamennyi igazságszolgáltató-intézmény vezetőjét, munkatársait, dacolva betegséggel, havas esővel néhány napon át. Ennek eredménye az lett, hogy mindenhol jöttek vendégek. Vezetőm, látva, hogy milyen sikeres volt az összejövetel, behívatott, és munkaköri feladatommá „tette” a munkatársak lelki ápolását. Így kezdtünk el tavaly adventkor koszorút készíteni, húsvétkor tojást festeni, kézműveskedni, lelki tartalommal is „fűszerezve” az alkalmakat. Az idén nyáron gondoltam egy nagyot, és zarándoklatot hirdettem meg. Nem mertem messze vinni a

csapatot, csak egy közeli kegyhelyre. Olyan sok jelentkező volt, hogy egy nagybuszt néhány nap alatt megtöltöttünk. Két ferences atya jött velünk, és misézett. Jövőre az éves zarándoklaton túl gyalogos, és kerékpáros „lelki-túrát” is tervezek.

Honlapunk is van már közel egy éve, amelyet igyekszem napi frissességgel szerkeszteni. Segítségével az evangéliumot, és a napi igét több mint százan olvassák napi rendszerességgel.

A mostani lelki napunk már priviligiumot élvez vezetőim körében. Megkaptuk azt a bizalmat tőlük, hogy mi választhatjuk meg a napját, módját, tartalmát, témáját teljes egészében. Felajánlások érkeztek a város civil intézményeitől is arra vonatkozóan, hogy pl. koncertet adjanak a hallgatóságnak. Elértük azt, hogy híre, elismertsége van ennek a délelőttnek városunkban, és ez nem kis felelősség, de egyben vele járó lehetőség is. Az elmúlt hónapok eseményeire, és az előttünk álló nehézségekre tekintve úgy érzem, hogy talán még soha nem volt ennyire szüksége az állománynak lelki töltődésre, a közöttünk lévő Jézus megtapasztalható szeretetére... ■



Pixabay (2)



# Mi teszi könnyűvé a zsákot?

„Micsoda kimerítő munka! – dohog Törpi, miközben egy drágakövekkel teli zsákot cipel a bányában. Mellette lépdel Fehér Szakáll, egy idősebb törpe, talán még nagyobb zsákkal a hátán, de ő nem tűnik fáradtnak. Törpi rásandít és felkiált: „Engem aztán nem versz át!” „Miről beszélsz?” – kérdi Fehér Szakáll meglepetten. „Arról, hogy te csak úgy csinálsz, mintha keményen dolgoznál. Ugye nem akarsz elhítni velem, hogy súlyos drágaköveket cipelsz a hátadon? Szerintem inkább szalmával vagy madártollal tömtesd tele a zsákodat!” „Cseréljünk?” – kérdezi Fehér Szakáll, és leteszi a zsákot. Törpi azonnal megmarokolja, nehogy társa meggondolja magát... de meg sem bírja mozdítani, nemhogy felemelni. „Valóban kövekkel van tele!” „Hát persze!” – kuncog a szakálla alatt az idősebb törpe. „De hogy bírod így cipelni, fáradtság nélkül?” – kérdezi hitetlenkedve a kistörpe. „Üljünk csak le egy pillanatra, elmagyarázom neked” – mondja Fehér Szakáll. Lehuppannak a zsákokra, és Fehér Szakáll mesélni kezd: „Amikor réges-régen, kistörpe koromban elkezdtem itt dolgozni, én is halálosan kimerítőnek éreztem ezt a munkát. Tudod miért? Mert, ahogy valószínűleg te is, én is minden gondolatommal arra a súlyra

koncentráltam, amit a hátamon cipeltem. Ezért utáltam a munkámat, alig vártam, hogy vége legyen a műszaknak. Úgy lestem a harang hangját, ami a munka végét jelezte, mintha börtönből szabadulnék. Aztán egyik nap Sziklatörő, a mindenki által szeretett törpekirály, meglátogatta a falunkat. Koronájában tündököltek a drágakövek, amik a mi bányáinkból kerültek felszínre. Ahogy bámultam a ragyogó köveket, megértettem a lelkemben: ez az én fáradságom gyümölcse! A királyomért fáradozom és izzadok, akit annyira szeretek! A király a látogatása idején drágaköveket ajándékozott a falunk legszegényebb és legelesettebb törpeinek, hogy ételt, ruhát és gyógyszert tudjanak venni maguknak. Így végül is értük is fáradoztam, hozzájuk is elért a fáradozásom gyümölcse! Ez a felfedezés hatalmas örömmel töltötte el a szívemet, ami azóta sem hagyott el. Mialatt a zsákokat cipelem, a királyomra gondolok, és a kevésbé szerencsés testvéreimre.” Törpi tisztelettel bólint Fehér Szakáll felé, feláll, felemeli a zsákját, de az mintha már nem is lenne olyan nehéz, mint korábban: a szeretet édessé tette a terhet, könnyűvé a fáradságot. ■

Forrás: CN  
Fordította: Feltserné Bernáth Mária

# Határokon át

A készülő filmet maga a rendező mutatja be.



Cinzia Panero albumából

**A** *Bridges in Europe: Past and Future* (Hidak Európában: múlt és jövő) program keretében készülő **Border Men**, (Határ emberek) két ember történetéről szól, akik átléptek a hidegháborús, keményen őrzött határokon, hogy elmondják a testvériség üzenetét. De szól a kelet-európai országokban üldözött keresztények százezreinek jankijáltásáról is. Végül pedig a Fokoláre Mozgalom lelkiességéről, melyet Isten éppen azért hívott életre, hogy belépjen az ateista világba. A dokumentumfilm főszereplői: **Pavel Hnilica** jezsuita pap, a földalatti szlovák egyház püspöke, aki az 50-es években Olaszországba szökött, hogy megmeneküljön a börtöntől, és hogy XII. Piusz pápát tájékoztassa a vasfüggöny mögött élő, üldözött egyház helyzetéről. A másik **Guido Mirti**, ismert nevén „Cengia”, olasz fokolarinó, aki XII. Piusz pápa kérésére 1955-től 1963-ig, prágai bebörtönzésének évéig, rendszeresen utazott Csehszlovákiába, Magyarországra, Lengyelországba és az NDK-ba. Az igazi okot, a Szent-szék és a csehszlovák püspökök közti kapcsolattartást kereskedelmi tevékenységgel leplezte.

Pavel Hnilica halálának 10., Guido Mirti halálának 20. évfordulójára, 2016. márciusára készül el a film magyar és olasz nyelven, az európai uniós *Youth in Action* projekt, a *New Humanity* nemzetközi civil szervezet, valamint a *Renovabis* és a *Kirche in Not* alapítványok támogatásával és finanszírozásával.

A dokumentumfilmmel szeretném bemutatni a Fokoláre Mozgalom történetének egyik lenyűgözően érdekes részét, és a vasfüggöny lebontásában játszott szerepét. Ezenkívül, mivel egy sorozatról van szó, a már megjelent filmekkel együtt (*Az NDK orvosai* és *YOLO*) az új nemzedékek kezébe egy különleges kulcsot adjak az események olvasásához: az evangéliumi szeretetet, mely egyetemessége miatt minden társadalmi és történelmi helyzetben meglepő eredménnyel használható.

A forgatókönyv írása és a forgatás közben elsőként élhettem át ennek a szeretetnek az erejét, mely az ingyenességre nyitott, de ezt tapasztaltam sok közreműködő személy és intézmény részéről is. A köszönetnyilvánításnak se vége, se hossza, ez a film végén futó hosszú stáblistából lesz érthető. Itt csak azt a 46 profi és amatőr színészt szeretném kiemelni, akik a kánikulában zokszó nélkül játszottak téli-kabátban, sapkában, valamint a Hotel Swingcity munkatársainak készségét. Nem felejtettem ki a jelmezkészítőket se, akik az öt rabruhát terveztek és varrták meg. De mind a 70 ember, aki anyagi segítséggel, felszereléssel, tanácsokkal hozzájárult a felvételek elkészüléséhez, megtapasztalta, hogy a projektben olyan értékek kerülnek tartóra, mint a megosztás, az ajándékozás, a hűség, és a döntésekhez szükséges bátorság. A **Border Men** mindannyiunknak üzen: bárhol is vagyunk, legyünk mindig a párbeszéd emberei. ■

Közéleti kiadvány  
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom  
lapja  
[www.fokolare.hu](http://www.fokolare.hu)

Kiadja: Új Város Alapítvány  
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.  
11705008-20434836

Felölös kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.

I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876

[ujvaros@ujvaros.eu](mailto:ujvaros@ujvaros.eu)

Terjesztés:

[terjesztes@ujvaros.eu](mailto:terjesztes@ujvaros.eu)

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Felölös szerkesztő: Tóth Judit

Munkatárs: Kovács Bertalan,  
Simkó Zsófia

Olvasószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Maucha Kristóf

Nyomatás:

PR-Innovation Szolgáltató és

Kereskedelmi Kft. Pomáz

Felölös vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 11 szám.

Előfizetési díj 2015-re: 4 900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatási előfizetés: 10 000 Ft

Egy példány ára: 480 Ft

[www.ujvaros.eu](http://www.ujvaros.eu)



Kapcsolódó cikkünk  
a 10-13. oldalon.

Fotó: CN





# A YOLO CÍMŰ DOKUMENTUMFILM BEMUTATÁSA

a Bridges in Europe:  
Past and Future  
projekt keretében

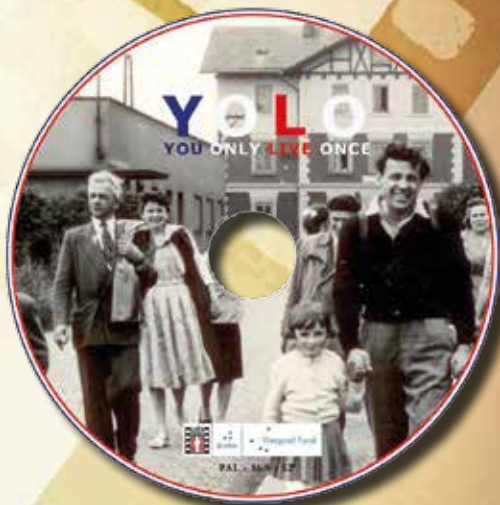
**2015. november 20-án 18 órakor,**  
Szegeden, a Fokoláre közösségi  
házban [Jankovich u. 2.],

**2015. november 27-én 18 órakor,**  
Kecskeméten,

**2015. december 13-án,** Miskolcon.

A vetítések mindenki számára  
nyitottak!

A projekt keretében készült  
filmeket 2016-ban igény esetén  
levetítjük közösségekben,  
plébániákon és iskolákban.  
[info@fokolare.hu](mailto:info@fokolare.hu)



## Yolo

Vlk bíboros életének részletei a  
háború utáni Csehszlovákiában.

## Az NDK orvosai

Nyolc olasz  
orvos munkát  
vállalt az NDK-  
ban a berlini  
fal megépítése  
után.



## Border men

[előkészületben]  
Egy szlovákiai  
püspök és egy  
olasz fokolarinó  
tevékenysége  
a föld alatti  
egyházban,  
Csehszlovákiában.



© Depositphotos.com/ Pavel Bolotov

# új város

egy lap, ami összeköt

ISSN 0865-0829

15011



9 770865 082008

Új Város 2015/11

